

Predmet: Ključ - Kamičak

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 7/2016

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Okrivljeni: Dragan Bajić i Marko Pauković

Tužilaštvo za ratne zločine: Snežana Stanojković

Sudsko veće: sudija Vera Vukotić, predsednica veća
sudija Vinka Beraha Nikićević, članica veća
sudija Vladimir Duruz, član veća

Glavni pretres: 08.09.2016.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Optužnica

Okrivljeni Dragan Bajić i Marko Pauković terete se da su kao pripadnici vojne policije VI Sanske brigade Vojske Republike Srpske, 10. oktobra 1992. godine, dovezavši se putničkim vozilom „Folkswagen Golf“ u mesto Kamičak (opština Ključ, BiH), u periodu između 19:00 i 21:00 časova, na stepeništu kuće Minke Jusić ubili Hasana Rahića ispalivši u njega više metaka iz automatskih pušaka, nakon čega su se udaljili. Ubrazo su se ponovo vratili do kuće Minke Jusić, uši u istu i iz automatskih pušaka ispalili više hitaca u osobe koje su se zatekle u kući, kojom prilikom su ubili Minku Jusić, Muniru Hotić, Đemilu Behar i maloletnu Safetu Behar.

Saslušanje okrivljenog Dragana Bajića

Iznoseći svoju odbranu, okrivljeni Dragan Bajić negirao je izvršenje krivičnog dela za koje se tereti, navodeći da kritičnog dana nije bio u selu Kamičak, te da ne poznaje ni jednu žrtvu. Objasnjava da je kao pripadnik VRS povređen na ratištu na Gradačcu 13. avgusta 1992. godine, te da je iz tog razloga sve do meseca novembra bio na bolovanju, nakon kojeg se ponovno vratio na gradačačko ratište. Za vreme bolovanja bio je kod kuće, koja je od sela Kamičak udaljena oko osam kilometara. Istakao je da su kao vojna policija prostor sela Kamičak počeli da obezbeđuju krajem juna 1992. godine. U periodu avgust–oktobar 1992. godine na tom području nije bilo oružanih dejstava, već samo čišćenja terena od zaostalih pripadnika muslimanske vojske. U patrolu su uvek išla po četiri pripadnika vojne policije, najmanje trojica, ali nikada samo po dvojica, a u patrolu su kretali iz sela Tomine koje je od Kamička udaljeno oko 8 kilometara. Kontrolisali su jedan širi prostor na kojem je bilo više sela, a sa meštanima Kamička su sarađivali. U tom periodu nosili su maslinaste uniforme, a ne maskirne, kako su neki od svedoka tokom istrage izjavili, obzirom da su se maskirne uniforme pojavile tek 1993. godine. U vojnoj policiji je bio zajedno sa okrivljenim Markom Paukovićem te Markom Davidovićem i Vladimirom Vukotićem, a nadređeni im je bio Gojko Šaula. Ocenio je da je istraga koja je

vođena u BiH vođena veoma loše, a kao primer lošeg vođenja istrage navodi podatak da se ista vodila i protiv Gojka Šaule, koji je u to vreme već bio preminuo.

Saslušanje okrivljenog Marka Paukovića

Okrivljeni Marko Pauković negirao je izvršenje krivičnog dela za koje se tereti, navodeći da je za isto saznao tek kada je od državnih organa BiH dobio poziv kao osumnjičeni. Ovaj postupak smatra iskonstruisanim od strane pravosudnih organa BiH, navodeći da ima podatak da su Muslimani sve pripadnike njegove brigade stavili na spisak ratnih zločinaca. Nikada ne bi izvršio delo za koje se tereti, a pogotovu ne bi ubio dete, jer je i sâm roditelj. Sa meštanima Kamička je bio u dobrom odnosima, pa su ga mesec dana nakon kritičnog događaja komšije žrtava zvale na svadbu. U kritičnom periodu bio je pripadnik vojne policije u VRS i imao je maslinastu uniformu. Napominje da su u kritičnom periodu pripadnici vojne policije patrolirali na jednom širem području, u krugu od oko 20 kilometara, u kojem se nalazilo i selo Kamičak, ali da u selo nisu odlazili svaki dan. Praksa je bila da se u patrolu nikada ne ide noću, te da idu tri ili četiri policajca, a nikada samo po dvojica. Svedoka Nasihu Lolić zvanu Sajmu nikada nije maltretirao, jer je ona bila saradnik vojne policije. Zbog toga smatra i da ga tereti, obzirom da meštani Kamička znaju da je sa njima sarađivala. Ona je davala informacije vojnoj policiji o Muslimanima koji su se naoružani krili po šumama oko sela.